

PAULJUCSÁK PÉTER

Hidegebb húrok

Elnyúlok porfinom zendüléstől
bágyadtan, homályosan.

A vízpart vaskék ködében
szilfák őrzik a neszek
kozmosz tartományát,
fejük meghajol a keletkezés
és pusztulás szorgalma előtt.

A szférák zenéjét hegedűn kíséred,
átsuttog a kanyargó szillevél-
darazsak rajján.

Isten voltál, majd félisten,
végül részeg pap,
aki sínek közt botladozott.

Önmagadra leltél
a törekenységben. Vajon
kiszabadultál-e már a roncsból?

Az idő zakatoló,
forró fémmé gyorsul,
pillantás alatt ágak feketülnek
fenyegető szövedékké,
hirtelen tépnek ki
a zsibbadt nyugalomból.

Mintha eltelt volna több
száz év, hunyorogva nézem
a kiszáradt medret
és a barázdált Hold
fogyatkozását.

A flóra elvirágzott,
sereghajtó madarak csipegetik
az üresség szent tenyerét.
Csontjaikat mutogatják,
énekük visszhangzó vonatfüty.